

SZTEhírek > Hírchívum > 2019. Október

Színek és csöndek – Bakacsi Lajos jubileumi tárlata az SZTE Őszi Kulturális Fesztiválon

2019. október 29.

A 70 éves Bakacsi Lajos, a „szegedi tanárképző” földrajz-rajz szakján diplomázó festő és grafikusművész 50 alkotó évét reprezentálja a Színek és csöndek című kiállítás. A jubileumi tárlatot a megnyitó részleteivel, illetve az alkotóval készült villáminterjúval ajánljuk az SZTE Őszi Kulturális Fesztivál látogatóinak figyelmébe.

Cikk nyomtatás

Link küldés

Tetszik 0

Tweet

Mesterének Vinkler Lászlót (<https://artportal.hu/lexikon-muvesz/vinkler-laszlo-1137/>) és Cs. Pataj Mihályt (<https://artportal.hu/lexikon-muvesz/pataj-mihaly-cs-5864/>) tekinti **Bakacsi Lajos** (<https://artportal.hu/lexikon-muvesz/bakacsi-lajos-3853/>), aki a szegedi Tábor utcai Képzőművész Körben Vlasics Károly (<https://artportal.hu/lexikon-muvesz/vlasics-karoly-7821/>) irányításával indult az alkotói pályán.

Kettősségek sorozata

„Számomra a kettősség érzete a legelső, ami szembeötlő Bakacsi művészetében. Ez mutatkozik meg a lágyág és keménység, a pasztelles valór és szilárd térformák, a konkrétság és elemeltség, a szerény méretek és monumentális arányok kettősségében” – mondta a Színek és csöndek című tárlatot megnyitó *Marton Árpád* (https://hu.wikipedia.org/wiki/Marton_%C3%81rp%C3%A1d). A színesztéta folytatta a kettősségek sorozatát: „geometrikus rend és lírai finomság; kontúros tömörség és fátyolos áttetszőség, zártság és képlékenység”. E kettősség-sorozat izgalmas játékra, „kalandra hívja a nézőt...”

Az SZTE Őszi Kulturális Fesztivál kiállításának nyitányán *Hart Gábor gitárművész* ([/sztemagazin/2019/meghodontani-vilagot-egy](#)) a zene sokszínűségéből adott ízelítőt.

„...Egyetlen művészeti ágat sem fenyeget a realizmus kísértése oly mértékben, ahogyan a képzőművészeteket. Az irodalom, a költészet eredetétől fogva a képzelet, a képzelgés birodalmában tájékozódik, a metaforák világában bolyong. A zene – eltekintve egynémely kísérleti irányzattól – eleve a konkrétum fölötti létszférákat szólengatja. Az élményt látható valóságra váltó képzőművészeteket azonban anyaguknál fogva próba elé állítja a köznapi valóság...” – hangzott el a tárlatnyitón.

A kétértelműség csábítása

A szegedi tanárképző főiskolán földrajz-rajz szakon diplomát szerző, a város több iskolájában is rajzot tanító tanár, *Bakacsi Lajos* eddig 16 önálló kiállításon mutatkozott be.

„... Ősztanulmányai oly látomásosak, palackjai akár valamiféle város kontúrjátékaiképp is szemlélhetők, ezért csillan valami szívszorítóan égi fény hártavékony jégmetszetén és ezért oly szívajdító a leheletfinom kontúrok tűnő rebbenése, akár egy elnémult sikoly harsogó, örök hallgatása...” – fogalmazott Marton Árpád. A kétértelműség csábítása című vernisszázs szerzője szerint „...rendkívül őszinte, igazmondó művészettel van dolgunk. Bakacsit az anyag és a vizuális koordináták tisztelete minden munkájában megóvja az érzelgős, hatásvadász és retorikus hangvételtől. Munkái mindig roppant anyagszerűek, visszafogottak. (...) Alapmotívuma talán az áhítat: a színek játékában megcsillanó többértelműség, kimeríthetetlen sokszólamúság tetten érése. Vörösei rőtek, narancsok, lángolók, izzók és kihamvadók; narancs a lobogásuk és az okker kölcsönzi tragikus tónusukat; pirosan feleselnek és bíborban bölcselkednek, skarlát parázslásukban és rózsás áttetszőségükben – akár a húsban, akár a vérben; akár a pasztellszín kéz mögött lüktető érben valami vonz, valami szép, valami átjár...”

„...Az 1968 óta kiállító művész alkotókedve töretlen, a szegedi képzőművészeti élet jeles egyénisége...” – olvasható az SZTE Őszi Kulturális Fesztivál műsorfüzetében. *Bakacsi Lajos* jubileumi tárlata 2019. október 24-én nyílt és november 10-ig tekinthető meg az SZTE Rektori Épület átriumában.

*

Bölcseledő bíbor

„Magukban a dolgok csak absztrakt módon léteznek...” Bakacsi Lajos festőművésszel a Színek és csöndek kiállításának megnyitóján beszélgettünk.

– *Mi volt az a pillanat, amikor rájött, hogy önnek ez az útja?*

– Nekem a középiskolai rajztanárom Hemmert János (https://hu.wikipedia.org/wiki/Hemmert_J%C3%A1nos) volt. Mikor 14-15 éves koromban Hemmert János keze alá kerültem, az egy nagyon meghatározó élmény lett az életemben. Hallgattam a művészettörténeti előadását, láttam alkotni és ez nem az a megszokott iskolai rajzórának számított. Ő nagyon erősen hozzájárult ahhoz, hogy én ezt a pályát választottam.

– *Sok meleg színt használ a festményein. Hogyan dől el, hogy mi lesz az, amit viszont láthatunk a képeken?*

– Úgy tudom rendbe szedni a dolgaimat, ha viszonylag kevés számú színből gazdálkodom. Nem tudnám megmondani, hogy miért ezeket a meleg színeket használtam. Szoktam mondani, hogy „egyszerűen ezek a festékeim voltak kéznél”. A vörös szín domináns nálam, és ezeknek a variációi és ellentétei. Bejön a zöld hozzá, vagy a vörösnek egy szolidabb, narancsos árnyalata. Én nagyon színesen nem tudok dolgozni, ez az a néhány szín, amelyeknek a segítségével meg tudom szerkeszteni a képeimet.

– *Hogyan zajlik a munkafolyamat? Jön egy ihlet, aztán rögtön fest is, vagy az idő elteltével utólag próbálja megörökíteni azt a bizonyos pillanatot?*

– Általában valamilyen látszat utáni képből indulok ki. Mondjuk a narancsból, a barackból, a körtéből. Ezekből és a környezetükből lesz valami, amit addig fejlesztek, amíg absztrakt képpé nem válik. Nem egy absztraktból indulok ki. Nem a nagy foltokból lesz egy látszati kép, hanem a látványból, az absztrahálás után, alakul ki egy egyensúly a képeimen.

SZTEinfo – Gergely Gabriella
Fotók: Kósa Boglárka; Marton Ferenc József

Cikk nyomtatás

Link küldés

Tetszik 0

Tweet